

מעדותו של אהוד נהיר על כניסת הגרמנים לאוסטריה וגזירות נגד היהודים

בערב של 11 במרץ '38, אנחנו כמה חברים החלטנו שוב פעם ללכת למחוז הראשון, שם היו עיקר הקטטות עם הנאצים, מצד אחד נאצים, מצד שני השמאל, ובשבע, כשנפגשנו, בדיוק שמענו את ההצהרה של שושניג, שהוא נכנס לכוח, והוא רוצה למנוע שפיכות דמים ומבקש לא להתנגד לצבא הגרמני, שעכשיו הוא בדרכו לאוסטריה, עובר את הגבול, והוא מפקיד את אוסטריה בידי אלוהים.

ואז, באותו רגע, כבר ראינו שוטרים עם צלבי קרס על הזרוע, צעקות של שיכורים, הפגנות של יחידות ס"ס, ס"א, של ההיטלר-יוגנד, צעקות, יודה-פאראקה (Verecke) דויטשלנד [=גרמניה התעוררי, יהודה התפגרי] ...

הגעתי הביתה, אחי עמד מאחורי תריסים סגורים והסתכל בנעשה ברחוב. אנשים שיכורים, צעקות של "יודה פאראקה". למחרת, אני הייתי רגיל, לא היו לנו מים זורמים בבית, רק ברז אחד בפרוזדור לארבע משפחות - חמש משפחות היינו בקומה הזאת. היה ברז בחוץ, ולכן הייתי רגיל אחת לשבוע ללכת לבית מרחץ ציבורי לעשות טוש - מקלחת. וכאשר הגעתי בשבת לפני הצהריים לבית המרחץ, כבר היה שלט מודפס "ליהודים ולכלבים הכניסה אסורה". ומכאן התחילו הצרות, הקן היה סגור בשבועות הראשונים, ובשבוע הראשון נתנו לאותם הנאצים שנאלצו לברוח מאוסטריה יד חופשית להשתולל. היה "הלגיון האוסטרי", קראו להם, הם היו מעבר לגבול - בוואריה, והם חזרו, והם לקחו מיהודים "צום..." - ככה נתנו לנו מברשת שיניים, והצטרכנו לנקות את הסיסמאות של המשטר הקודם, כמובן זה היה ברור שזה היה רק בשביל לבדר את העם.

מקור: ארכיון יד ושם 0.3/7921